

**A
ZÍTRA...
ZÍTRA JE
ŠTĚDRÝ DEN!**

ŠIMON OLIVĚTÍN A OSEL NA NĚJ FUNĚL (VÁNOČNÍ PŘÍBĚH)

PREMIÉRA 23. LISTOPADU 2019
V DIVADLE KOMEDIE

REŽIE
VÝPRAVA
HUDBA
DRAMATURGIE
SVĚTELNÝ DESIGN
VÝROBA DEKORACE

MICHAELA HOMOLOVÁ
BARBORA JAKŮBKOVÁ
FILIP HOMOLA
MICHAL ZAHÁLKA
MARTIN ŠPETLÍK
PAVEL KOTEN

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu
Martina Čacká. Technika, světla a zvuk Robert
Štěpánek. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských
divadel pražských pod vedením Evy Duškové.
Fotograf inscenace Patrik Borecký.

Děkujeme společnosti Sokol Benátky nad Jizerou
za tělocvičné nářadí.

*Tuto hru na motivy Barborky, sv. Jana, sv. Lukáše
a Míši (v abecedním pořadí) jsem napsal v květnu
2019 ve Vysočanech a je věnována Alici.
– Šimon Olivětín*

OBSAZENÍ

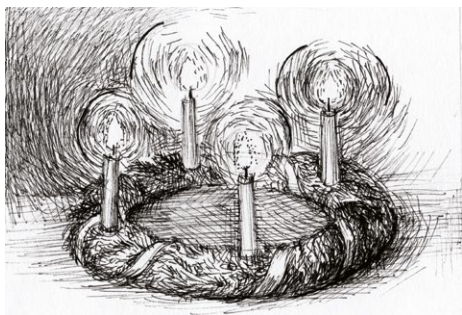
VESNA MÁJOVÁ, učitelka
ANATOL FIŠER, ředitel školy
SÁRA ACKERMANNOVÁ, žákyně
ANTONÍN SVOBODA, žák
ŽÁCI

AARON ACKERMANN, tatínek Sárý
RÁCHEL ACKERMANNOVÁ,
maminka Sárý
RŮŽENA SVOBODOVÁ, maminka Tondy
JIŘÍ SVOBODA, tatínek Tondy
ING. VLASTA HLAVATÁ,
technik elektrárny

BARBORA KUBÁTOVÁ
HYNEK CHMELÁŘ
TEREZA TĚŽKÁ
DENIS ŠAFAŘÍK
JIŘÍ BRNULA
RADKA CALDOVÁ
ŠIMON DOHNÁLEK
DANIEL HOREČNÝ
ADAM MENSITORFF-
-POUILLY
LENKA NAHODILOVÁ
JAKUB VAVERKA
STEPHANIE VAN VLEET
JIŘÍ KNIHA

JANA VYŠOHLÍDOVÁ
JANA VYŠOHLÍDOVÁ
JIŘÍ KNIHA

JANA VYŠOHLÍDOVÁ

Když se řekne Vánoce, vybaví se nám většinou prostě čas, kdy se rodiny sejdou, rozdávají se dárky a peče se kapr. Slavíme je většinou bez ohledu na to, jestli věříme, nebo nevěříme v Boha. V době, kdy se náš příběh odehrává, byly ale Vánoce svátkem náboženským, slavili je obvykle jen křesťané. V prosinci, kdy se křesťanské děti těšívali na příchod Ježíška, slaví děti z židovských rodin (jako jsou v našem příběhu Sára Ackermannová a Ludvík Popper) se svými rodiči Chanuku. O tom, co je Chanuka, si můžete (třeba doma nebo ve škole) přečíst o pár stránek dál. V našem příběhu hraje velkou roli chanukový svícen, kterému se říká *chanukija*. Ta může mít nejrůznější tvary, častý je ale takový, jaký vidíte na obrázku. Chanuka, které se také říkává „svátek světla“, trvá osm dní – a tak se na chanukiji zapaluje osm svíček. Připomíná se tím zázrak, o kterém nám v divadle řekne Sára. Chanuka je – podobně jako Velikonoce – svátek pohyblivý, v našem kalendáři může nastat kdykoliv od konce listopadu do konce prosince. Jednou za pár let se stane, že Vánoce a Chanuka přijdou ve stejnou dobu. Tak tomu bylo i roku 1932, kdy se náš příběh odehrává.

Loutkám, se kterými děti v našem příběhu hrají divadlo, se říká marionety. Ty naše jsou klasické, dřevěné. Mají pohyblivé klouby. Ruce a nohy mají navázané na nitích, jež vedou k části, které se říká vahadlo. Loutkoherec za ni loutku drží, díky naklonění může ovládat pohyb nohou anebo zataháním rozhýbe ruce. Naše marionety jsou na drátě, jenž spojuje vahadlo s hlavou, jindy můžete ale vidět i takové marionety, které drát nemají a drží jen na nitích. Takové jsou na ovládání nejtěžší. Byly doby, kdy měla loutkové divadlo (docela podobné tomu, jaké dnes v divadle uvidíte) skoro každá rodina. I dnes se taková divadla dají koupit, anebo třeba nějaké najdete u dědy a babičky na půdě. Dá se s ním zažít spousta legrace!

SVÁTKY SPÁSNÉHO SVĚTLA

VÁNOCE A CHANUKA

Ve hře *A osel na něj funěl (Vánoční příběh)* Šimona Olivětína zkouší žáci 4. třídy jedné pražské obecné školy adventní inscenaci. Sáru Ackermannovou, holčičku z židovské rodiny, která bude hrát Marii, napadne, že by mohla během představení zapálit chanukový svícen. Uvažuje: „*Proč by si Marie nemohla zapálit chanukový svícen? Třeba... jen aby si připomněla, že zázraky se dějí. A na Chanuku, v prosinci, ve stejný čas, kdy vy, křesťané, slavíte Vánoce, se přeci už jednou zázrak stal. Dokonce celá dvě století před narozením Krista.*“ Upozorňuje tak na tři aspekty, které mají Vánoce a Chanuka, křesťanský a židovský svátek, společné. Oba připomínají zázrak související s příchodem či znovuzrozením spásného světla, slaví se v období zimního slunovratu a v některých letech se dokonce překrývají.

VZNIK CHANUKY

České slovo Vánoce pochází ze staroněmeckého slova *wāhnachten*, složeniny označující „svěcení“ a „noc“. Obdobně Chanuka znamená hebrejsky „zasvěcení“. Židovský svátek připomíná úspěšné makabejské povstání a znovuzasvěcení jeruzalémského Chrámu po porážce Antiocha IV. Epifana roku 164 před občanským letopočtem. Na Antiochův příkaz byly do židovského jeruzalémského Chrámu umístěny sochy cizích bohů a konaly se tam cizí náboženské rituály. Makabejští vzbouřenci, jimž veleli příslušníci kněžské dynastie, především Juda Makabejský, protestovali proti Antiochově náboženskému útlaku a řeckému vlivu. Podařilo se jim zvítězit a očistit Chrám od soch cizích božstev.

Podle židovského kalendáře připadá svátek Chanuka na 25. den zimního měsíce jménem *kislev*. Podle gregoriánského, občanského kalendáře připadá na datum 25. prosince Boží hod vánoční, tedy oslava narození Ježíše Krista, křesťany považovaného za spasitele a Syna božího.

Spojování svátku Chanuka se zapalováním devítiramenného svícnu a jeho další název svátek světla (jak se říká také Vánocům) je podle všeho novější tradice. Popis zázračných událostí, o kterých vypráví i žákyně 4. třídy Sára Ackermannová, najdeme až v Talmudu, vedle hebrejské Bible nejdůležitějším textu rabínského judaismu, písemně zaznamenaného později než text biblický, mezi 3. až 6. stoletím občanského letopočtu. Vyprávění o chanukovém zázraku, spojeném se světlem a ohněm, shrnuje Sára v adventní hře takto: „*Když přišli židé do Chrámu, měli jen jednu nádobu olivového oleje, jen tolik, kolik shoří za jeden den. Jenomže zázrakem olej hořel po osm dní a to stačilo, aby byl vylisován, připraven a posvěcen nový olej.*“ Je možné, že důraz na zázrak s obnovením věčného světla a opětovné slavení Chanuky se váže na skutečnost, že v době, kdy křesťané začínali slavit příchod „pravého světla, které osvěcuje každého“, tedy příchod Ježíše Krista, začala paralelně židovská menšina s novým důrazem slavít starší svátek a doufat v brzký příchod spasitele.

JAK SLAVÍME

V temných zimních dnech tak Chanuka i Vánoce připomínají znovuzrození světla a naděje. Zatímco u štedrovečerní večeře, v předvečer Božího hodu, se tradičně v českých domácnostech podává smažený kapr, na

Chanuku se jedí sladké smažené koblihy a bramboráky, často také na sladko, nazývané *latkes* nebo hebrejsky *levivot*.

Zvyk dávat dárky především dětem je také pro oba svátky totožný. Zatímco pod nazdobeným vánočním stroměčkem leží balíčky v barevném papíře, na Chanuku je zvykem věnovat dětem *dmej chanuka*, chanukové kapesné, ale i po zapálení svíček na chanukovém svícnu se čím dál častěji rozdávají věčné dárky. Na chanukový zázrak odkazuje hraní *drejdlu*, tradiční chanukové zábavy. Jidiš *drejdl*, hebrejsky *savivon*, je čtyřhranná káča na hraní původně hazardní hry, která se může i obměnit – místo o peníze lze hrát třeba o fazole, korálky a jiné maličkosti. Na každé straně *drejdlu* je napsané jedno písmeno hebrejské abecedy, nun– gimel– he– pe–. Traduje se, že to jsou počáteční písmena věty *nes gadolhaja po*, tedy: *stal se tu veliký zázrak*. Tento význam byl ale zřejmě dodán písmenům až později. Původně jde totiž o hazardní hru německé provenience, kdy písmena psaná latinkou odkazovala na německá (a jidiš) slova naznačující, jakou část herního „paklu“ hráč na tahu bere.

VZTAH SOUROZENECKÝ

Kromě řady společných zvyků i symboliky spojuje Vánoce s Chanukou také původ v ještě starších, pohanských oslavách nejkratšího a nejtemnějšího dne v roce. Zdá se tedy, že každá doba v oslavách zdůraznila aspekt, který byl pro ni důležitý. Tak byl v nedávných dějinách, v nově založeném Státu Izrael, kladen v chanukovém příběhu důraz především na udatnost a odvahu hrstky Makabejců a jejich vítězství proti velké přesile, s níž se

zakladatelé Státu Izrael a židovští přistěhovalci dobře ztotožňovali.

Veškeré věčné i časové souvislosti daly vzniknout dnes hojně užívanému pojmu Vánuka. Období, kdy oba svátky připadnou na stejné dny, nastává přibližně třikrát za deset let. První tištěná zmínka spojení pochází údajně z havajského deníku *Honolulu Star Bulletin* z roku 1999. Článek popisuje vánoční stromek ozdobený židovskou šesticípou Davidovou hvězdou. Termín Vánuka (anglicky Chrismukkah) pak celosvětově proslavil v roce 2003 televizní seriál *O.C.*, který se pro změnu odehrává v Kalifornii. A od té doby si především v USA, ale i v Evropě můžeme zakoupit mnoho pohledů se zelenými jedličkami ve tvaru *chanukijí* (chanukových svícnu) a další suvenýry obsahující vtipné narážky na nepřehlédnutelnou souvislost obou svátků.

ALŽBĚTA GLANCOVÁ autorka je hebraistka

Článek byl původně publikován v časopise *Moderní divadlo* (listopad–prosinec 2019), kde si jej můžete přečíst v nezkrácené podobě.

AUTOR

RENÉ LEVÍNSKÝ (POD PSEUDONYMEM ŠIMON OLIVĚTÍN)

Vlastním jménem Pravoslav Oelsnitz. Narodil se v Olešnici nad Halštrovem v saském Vogtlandu Evě Oelsnitz a Andreasi Bandovi, přímému potomkovi sládka broumovského pivovaru. Po smrti otce v roce 1970 se s ním matka přestěhovala do stavení své matky ve východočeské vsi Levínská Olešnice, v níž Oelsnitz prožil mládí a podle níž mu i matka v roce 1973 změnila jeho poněkud germánsky znějící příjmení. Křestní jméno Pravoslav mu pak na René změnila v roce 1977, zasažena četbou knižní série *Ja!na*. Základní školu, kde si osvojil český jazyk, navštěvoval Oelsnitz ve Staré Pace, poté dojížděl do Hradce Králové na Gymnázium Josefa Kajetána Tyla. V Praze pak na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT vystudoval teoretickou fyziku (diplomová práce *O nekomutativním diferenciálním počtu a kvantové grupě GL_{-J}(2)*). Získal doktorát na CERGE Univerzity Karlovy (disertace *O síle v rozhodování*). V roce 2000 se vrátil do rodné Spolkové republiky Německo, aby nejprve šest let přednášel na Univerzitě Alberta Ludwiga v bádanském Freiburgu a pak téměř deset let pracoval jako zástupce ředitele výzkumného oddělení Ekonomie strategických vztahů na Ústavu Maxe Plancka v durynské Jeně. Ve své vědecké kariéře se zabývá zejména teorií kooperativních a evolučních her a experimentální ekonomii. Je členem světové Game Theory Society. Dramatikem se Oelsnitz stal během svého pobytu v Hradci Králové, zejména pod vlivem Markéty Rybové a Petra Stančíka. Jeho dosavadní dílo sestává z přibližně třinácti divadelních her pro dospělé a šesti loutkových her pro děti (ty podepisuje na památku svého otce Šimon Olivětín). Jeho hry *Ještě žiju s věšákem*, *čepicí a plácačkou* (pseudonym Samuel Königgrätz) a *Harila* (Helmut Kuhl) byly zfilmovány Pavlem Göblem. V říjnu 1988 spoluzaložil divadlo Nejhodnější medvědi, v srpnu 2016 pak Divadlo Vojtě Oláha. Světové premiéry Levínského her jsou uváděny vesměs na scéně jeho domovských divadel, často

v koprodukcí s Divadlem na tahu. Za svého dvorního režiséra považuje Andreje Kroba, mimo něj ovšem jeho hry režírovali např. Hana Burešová, Radek Beran, Zdeněk Bartoš, Martin Františák, Jan Frič, Michaela Homolová, Jakub Krofta, Ivo Kristián Kubák, Jiří Kubec, Slávka Mašíňová, Marie Nováková, Jan Oborník, Tomáš Procházka, Akram Staněk, Petr Štindl, Johana Švarcová, Daniel Vavřík, Marek Zákostelecký a další. Jeho díla byla přeložena do angličtiny, němčiny, polštiny, ruštiny, běloruštiny, litevštiny a francouzštiny. Od svého návratu do Čech v lednu 2016 žije Oelsnitz na břehu Rokytky ve Vysočanech. Českého uměleckého života se účastní převážně o víkendech.

TVŮRCI

MICHAELA HOMOLOVÁ

Režisérka a herečka. Studia režie a dramaturgie na KALD DAMU v Praze absolvovala roku 1995 inscenací *Cesta kolem světa za osmdesát dní* v českobudějovickém Malém divadle. Od roku 1996 spolupracovala s prešovským Babadlem a roku 1999 nastoupila do herecko-režijního angažmá v Naivním divadle Liberec. Mezi její počáteční liberecké režie patří *Křesadlo*, *Taškařice* či ... a jiný *Bedřich*. Od roku 2005 pravidelně spolupracuje s autorem (a dramaturgem) Vítem Peřinou a jejich inscenace pro děti a mládež získaly řadu festivalových ocenění (například *Písmenková polívka*, *Hrnečku, vař!*, *Pečení holubi* a *aneb Přísluví*, *Budulínek*, *O beránkovi, který spadl z nebe* a další). Její inscenace *O beránkovi, který spadl z nebe* byla za rok 2014 nominována na prestižní Cenu divadelní kritiky v kategorii Inscenace roku. Její aktuální novinka Šššš. Šššš. *Hůůů. Ha!* (Naivní divadlo, prem. 2019) získala řadu ocenění na Festivalu Mateřinka a byla nominována na Cenu Divadelních novin.

BARBORA JAKŮBKOVÁ

Výtvarnice a scénografka. Pochází z Bratislavy, kde absolvovala Střední uměleckoprůmyslovou

školu, obor zpracování keramiky a porcelánu. Na KALD DAMU vystudovala scénografii. Od roku 1997 se věnuje loutkářské scénografii a vytvořila výpravu pro více než třicet inscenací v České republice a na Slovensku. Její jméno se nejčastěji objevuje po boku režisérky Michaely Homolové a v programech inscenací Naivního divadla Liberec (mj. *Čechy leží u moře* či *Řekl bych nějaký vtíp a pak bych umřel smíchy*). Od září 2011 je pedagožkou Střední uměleckoprůmyslové školy v Praze.

FILIP HOMOLA

Hudebník, loutkoherec a režisér. Po angažmá v Divadle Lampion v Kladně, v pražském divadle Minor a v prešovském Babadle zakotvil v roce 1999 v libereckém Naivním divadle. Od té doby zde nastudoval bezmála padesát rolí. Je zároveň členem respektovaného ambientního dua Kora et le Mechanix, věnuje se též skládání scénické hudby, kupříkladu k úspěšným inscenacím Naivního divadla *Budulínek* a *Čechy leží u moře*. Inscenace *Jsou místa oblíbená tmou, kde nikdy a nic na ostrovech se skrývá odlehých* (Naivní divadlo, prem. 2017), jeden z jeho režijních počínů, získala řadu ocenění včetně Ceny Divadelních novin či oborové ceny ERIK.

MARTIN ŠPETLÍK

Vystudoval Gymnázium Jana Palacha v Turnově a po dvou letech studia na Fakultě architektury ČVUT přešel k divadlu. V roce 2003 pracoval jako osvětlovač v Dejvickém divadle a v roce 2004 nastoupil do Švandova divadla na pozici mistra scénického osvětlení. Od roku 2007 pracuje jako světelný designér na volné noze. Spolupracoval s řadou předních českých divadel (Národní divadlo v Praze, Národní divadlo Brno aj.). Specializuje se na fyzické či taneční divadlo, site-specific, případně objektové a vizuální divadlo. Z pedagogických zkušeností lze zmínit několikaměsíční působení v kanadské indiánské rezervaci Wikwemikong, kde kromě instalace scénického osvětlení pořádal workshopy světelného designu. Přednášky vedl například na berlínské Die Etage a na festivalu Jiráskův Hronov.

MICHAL ZAHÁLKA

V sezoně 2018/19 působil jako dramaturg Městských divadel pražských. Vystudoval divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Překládá divadelní texty z francouzštiny a angličtiny. Pracuje jako odborný redaktor v Institutu umění – Divadelním ústavu, je členem dramaturgické rady festivalu Divadlo Plzeň a podílí se na organizaci festivalu současného francouzského dramatu a divadla Sněž tu žábu. V rámci celoročního autorského projektu *365 dědů* publikuje nonsensovou poezii.

HERCI

BARBORA KUBÁTOVÁ

Narodila se v Liberci, vystudovala herectví na DAMU. Od roku 2012 byla v angažmá v libereckém Naivním divadle, kde hrála v inscenacích *Proletět duhou*, *Biblické příběhy*, *O beránkovi, který spadl z nebe*, *Kouzelný dům*, *Třetí gong*, *Čarovná rybí kostička* a *Kapela jede!* Dnes je členkou uměleckého souboru Divadla pod Palmovkou, spolupracuje s kultovním Divadlem F. X. Kalby, kde hrála nebo hraje v inscenacích *Googling and fucking*, *Mickey Mouse je mrtvý*, *LSDown*, *Dianiška je Bůh* a *1000 věcí, co mě serou*.

HYNEK CHMELAŘ

Pochází z Valašského Meziříčí. Absolvoval SPŠ keramickou v Bechyni (keramice se věnuje dodnes) a následně KALD DAMU. Prošel angažmá v brněnském HaDivadle, ústeckém Činoherním studiu, v pražských divadlech Rokoka a Minor a v Městském divadle Kladno. Spolupracoval také s Pražským komorním divadlem – divadlem Komedie, Divadlem pod Palmovkou, projektem *Vlak Lustig* či Divadlem Na zábradlí. Aktuálně účinkuje v inscenacích Divadla X10, Švandova divadla, Studia Hrdinů či Divadla NaHraně.

TEREZA TĚŽKÁ

Po studiu hudebně-dramatického oboru na ostravské Janáčkově konzervatoři studovala herectví na KALD DAMU. V divadle DISK se představila v oceňované inscenaci Petra Erbese a Borise Jedináka *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* a účinkovala v adaptaci Máchova *Máje* v režii Anny Klimešové. Je jednou z hereček z připravovaného dokumentárního filmu *V síti* režisérů Víta Klusáka a Barbory Chalupové.

DENIS ŠAFAŘÍK

V letech 2005–2007 studoval Taneční konzervatoř Praha. Při studiích na Gymnáziu v Trutnově strávil rok v USA, kde se začal aktivně věnovat divadlu. V tom pokračoval i po absolvování gymnázia v Berlíně. Nyní je ve 3. ročníku KALD DAMU pod vedením Petry Tejnorové, kde se autorsky spolupodílel na inscenaci *Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma, Pohádka z kufru, BeatBox* a další. V roce 2018 hrál v televizní pohádce *Kouzelník Žito* a na podzim 2019 dokončil seriál *Zločiny Velké Prahy*. Spolupracuje s režiséry Štěpánem Gajdošem či Annou Klimešovou.

JANA VYŠOHLÍDOVÁ

Pochází z herecké rodiny (maminka Jarmila Vlčková, tatínek Jiří Vyšohlíd). Vystudovala herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla na pražské DAMU, kde později získala ještě titul v oboru produkce. Divadelní zkušenosti sbírala již jako studentka, její ročníkový pedagog Miroslav Krobot ji několikrát obsadil v Dejvickém divadle, hrála ve školním divadle DISK a také s legendární hradeckou divadelní skupinou Nejhodnější medvídk. Po škole nastoupila do Naivního divadla Liberec, kde zůstala pět sezon. Potom začala pracovat v divadle Minor na produkční pozici, nicméně i zde si zahrála. V roce 2012 se přidala ke své mamince a jejímu Divadlu U staré herečky – od té doby všichni svou pracovní energii věnuje vytváření a hraní inscenací primárně pro děti. Vedle toho účinkovala i v řadě televizních seriálů.

JIŘÍ KNIHA

Pochází z Hradce Králové, kde spoluzakládal slavné Divadlo DNO. Svou profesní kariéru začal v Klicperově divadle. Po sedmiletém angažmá v Divadle Husa na provázku odchází do Prahy, kde hostuje v Divadle Na zábradlí, Studiu Hrdinů, A Studiu Rubín, divadle Minor, Venuši ve Švehlovce, Tygru v tísni, Národním divadle a Divadle bratří Formanů.

RADKA CALDOVÁ

Studuje 4. ročník herectví na KALD DAMU. K divadlu se dostala v 15 letech díky ZUŠ v Liberci, kde ji v dramatickém kroužku vedla Michaela Homolová. Inscenace, na kterých se podílí, jsou tvořeny zejména principem *devised theater*. Je např. spoluautorkou abstraktní deskové hry *Journey*, inscenace *Přes les*, klauzurní inscenace *Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma* nebo absolventské inscenace *Moře klidu*. Mimo školu občas spolupracuje s FAMU, FAMU International a UTB Zlín, díky nimž má možnost zkoušet herectví před kamerou. Od podzimu 2019 účinkuje v olomouckém Divadle na cucky v inscenaci *Tři oříšky* (režie Šimon Spišák).

LENKA NAHODILOVÁ

Působí v Tanečním studiu Light (2000–2019), kde spolupracuje na interpretaci, choreografii a vizuální tvorbě inscenací. Již mnoho let se podílí na vzniku zahraničních projektů zaměřených na autorskou, výtvarnou a tanečně divadelní spolupráci s vybranými partnery v Evropě a v USA. Vystudovala Střední uměleckou školu Václava Hollara (2012–2016). V současnosti studuje herectví na KALD DAMU.

STEPHANIE VAN VLEET

Po nedokončených studiích trestního práva a divadelní vědy se v roce 2016 dostala na studium herectví alternativního a loutkového divadla na DAMU. Od roku téhož roku je členkou souboru Relikty, se kterým spolupracovala na inscenacích *F.racek, Médea krvácí* a autorský

se podílela na inscenaci *WAR-IN-PROGRESS*. V roce 2019 úspěšně ukončila studium na DAMU státní bakalářskou zkouškou.

JIŘÍ BRNULA

Po absolvování všeobecného gymnázia nastoupil na VOŠ hereckou v pražské Michli. Od roku 2015 působil v muzikálovém divadle Hybernia v taneční company (muzikál *Králové Avalonu, Sibyla, královna ze Sáby, Iago*). V roce 2016 nastoupil ke studiu herectví na KALD DAMU pod vedením Petry Tejnorové. Během studia se spou autorsky podílel na inscenacích *Pohádka z kufru, You are it, Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma, Moře klidu, Rockets and Bombs*. Je členem Geisslers Hofcomoedianten, kde je možné ho zahlédnout v inscenaci *V borůvčí*, a Malého divadla v Českých Budějovicích (inscenace *Ztracený svět*). Věnuje se loutkoherectví, tanci a fyzickému divadlu.

ŠIMON DOHNÁLEK

Dva roky studoval herectví na Zlínské soukromé vyšší odborné škole umění, v té době také v Městském divadle Zlín hostoval v muzikálu *Malované na skle*. Poté přešel na KALD DAMU, kde aktuálně pokračuje v magisterském studiu v ateliéru Loutkového divadla. V divadle DISK účinkuje v absolventské inscenaci *Moře klidu*.

DANIEL HOREČNÝ

Po literárně-dramatickém oboru ZUŠ a účinkování v amatérském souboru Pařez studoval herectví na Zlínské soukromé vyšší odborné škole umění. Zde se objevil v několika školních inscenacích a hostoval v muzikálu *Malované na skle* v Městském divadle Zlín. Spolupracoval s divadlem Scéna. Od roku 2016 studuje herectví na KALD DAMU. Aktuální inscenace: *Moře klidu, Rockets and Bombs* (divadlo DISK), *Honza Pták* (studio Damúza) a další školní projekty, např. *Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma, What shall we do, J+M, Pohádka z kufru...*

Věnuje se pantomimě, loutkám, imitacím. Spolupracuje s FAMU a Univerzitou Tomáše Bati Zlín.

ADAM MENSITORFF-POUILLY

Je studentem magisterského programu KALD DAMU, bibliofilem a občasným vazačem knih. K divadlu se přiblížil při studiu na Křesťanském gymnáziu v Hostivaři. Začal postupně působit hned v několika dramatických kroužcích včetně OLDstars. Účinkoval v inscenacích (z nichž mnohé spoluvytvářel) *Kuřácké nebe, BeatBox, Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma, Moře klidu, Kredenc* (divadelní vlak), *V hlavě Edvarda Beneše* a dalších. Věnuje se loutkovému, pohybovému i strnulému divadlu.

JAKUB VAVERKA

Herec a divadelní tvůrce studující magisterský program na KALD DAMU. Jako součást různých inscenačních týmů vytvořil divadelní kusy rozmanitých forem od objektové pohádky (*Jeníček a Mařenka*) přes fyzické a taneční divadlo (*skvetlek, You're It, 2+2+2+2+4=11* v choreografii Jara Viňarského), interpretace nedramatických textů (Peter Handke: *Spplání publiku* v režii Kamily Polívkové), autorské angažované kusy (*Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma* pod vedením Petry Tejnorové a Jana Tošovského) až po participativní divadlo (*Journey; Go Away – See If I'm There*) a konceptuální koncert (*Nemluv, pokud tvá slova nejsou lepší než ticho*). Je také hostujícím hercem v Divadle Na zábradlí v inscenaci *Macbeth – Too Much Blood*. Jeho osobní výzkum se zaměřuje na nacházení vhodného divadelního jazyka speciálně pro každý materiál s důrazem na kolektivní tvorbu.

ŠIMON OLIVĚTÍN
A OSEL NA NĚJ FUNĚL (VÁNOČNÍ PŘÍBĚH)

Pátá premiéra sezony 2019/20.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravil Michal Zahálka s použitím textu Alžběty Glancové.

Ilustrace Barbora Jakůbková.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Děkujeme firmě ČEPS, a. s., za finanční podporu vstupenek pro školy
a dětské diváky.

